

CÂND
POȚI SĂ MERGI
PE APĂ,
MAI BINE IEI BARCA

JOHN HARRICHARAN

Editura PRESTIGE
2010

CUPRINS

INTRODUCERE	13
PREFAȚĂ	17
CAPITOLUL 1	19
CAPITOLUL 2	25
CAPITOLUL 3	35
CAPITOLUL 4	47
CAPITOLUL 4	55
CAPITOLUL 6	63
CAPITOLUL 7	71

CAPITOLUL 8	75
CAPITOLUL 9	83
CAPITOLUL 10	91
CAPITOLUL 11	99
CAPITOLUL 12	109
CAPITOLUL 13	117
CAPITOLUL 14	125
CAPITOLUL 15	133
CAPITOLUL 16	141
O SCRISOARE DE LA AUTOR	153

Introducere

la noua ediție a cărții

Când poți să mergi pe apă, mai bine ieși barca

Cred că tuturor ne place să simțim acea emoție a descoperirii, bucuria lăuntrică pe care o trăiești atunci când dai peste un giuvaier ascuns, fie că este un nou mod de gândire, o idee sau un concept filozofic de care ești sigur că va deveni în curând vestit în toată lumea. Am simțit acel fior și entuziasm specifice unei descoperiri în 1985, când bunul meu prieten John Harricharan mi-a trimis manuscrisul său „tocmai încheiat“, cerându-mi părerea.

Manuscrisul purta titlul ușor amuzant, dar incitant din punct de vedere spiritual: „*Când poți să mergi pe apă, mai bine ieși barca*“. Am știut de la prima lectură că lumea avea să audă în scurt timp multe lucruri despre această cărticică extraordinară. Mi-am dat seama că această minunată parabolă modernă va captiva imaginația și inimile a sute de

mii de cititori. Astăzi, mai mult de un deceniu mai târziu, în urma recunoașterii sale mondiale și a numeroaselor premii și distincții, evaluarea mea inițială s-a dovedit a fi mai mult decât corectă.

În „Introducerea“ pe care am scris-o pentru prima ediție a cărții, publicată în 1986, am lăudat modul în care John a reușit să îmbine adevărurile universale cu o tehnică eficientă de povestire. Narațiunea la prima persoană descrie o serie de crize și succese din lumea comerțului, care coincid cu un pelerinaj al sufletului în dimensiuni mai înalte. De-a lungul cărții, John Harricharan, autorul, și „John“, naratorul, ne încurajează mereu să continuăm să ne îndeplinim îndatoririle zilnice, iar în același timp să continuăm să învățăm și să evoluăm. În urma unei succesiuni impresionante de lecții dramatice: „John“ ajunge să înțeleagă că toată durerea, haosul și confuzia încearcă de fapt să ne învețe că am ales să ne asumăm veșmântul pământesc pentru a îndeplini o misiune de evoluție spirituală. Toată energia haotică din jurul nostru poate fi percepută ca o mlaștină aducătoare de moarte și depresie – sau ca un prilej de a trăi și de a învăța.

Și acum, la mai mult de doisprezece ani după ce am scris introducerea la prima ediție a cărții „*Când poți să mergi pe apă, mai bine iei barca*“, sunt onorat că am fost ales din nou să fiu „gazda“ din pragul acestei lucrări unice și fascinante – și sunt mai nerăbdător ca oricând să îi invit pe noii cititori să îi exploreze profunzimea și surprizele.

Așa cum noi toți ne bucurăm să descoperim ceva nou, sunt sigur că tuturor ne-ar plăcea să întâlnim un înțelept remarcabil precum misteriosul Gideon, cu care face cunoștință naratorul nostru, John, în paginile acestei cărți.

CÂND POȚI SĂ MERGI PE APĂ, MAI BINE IEI BARCA

Aceasta este fără îndoială calitatea încântătoare și fără vârstă a unei alegorii extinse precum „*Când poți să mergi pe apă, mai bine iei barca*“. Ca prin minune, pătrunzând în lumea pe care John Harricharan a transpus-o în paginile următoare, fiecare dintre noi îl poate însoți într-o călătorie spirituală, care ne va conduce către o conștiință superioară și un grad mai înalt de iluminare.

Brad Steiger
Forest City, Iowa

Prefață

Întrebarea care mi s-a pus cel mai des de către cei care au citit acest manuscris înainte de a fi publicat a fost: „Este adevărat?“ Întrebarea care încă mi se mai pune după toți acești ani de mulți dintre cei care au citit cartea este: „Chiar e adevărat?“ Răspunsul meu, acum ca și atunci, este vechea întrebare: „Ce este Adevărul?“ Aceasta este o carte despre dumneavoastră, despre mine și despre alți oameni. Adevărurile străvechi există de când lumea și continuă totuși să strălucească cu noutate de fiecare dată când sunt redescoperite.

Nu este o întâmplare că ați ales această carte. Poate că ne întâlnim în aceste pagini printr-un „aranjament divin“, ca să explorăm încă o dată înțelesul vieții. Poate că, în urma aventurilor care urmează, veți redescoperi și vă veți da seama

de faptul că sunteți o ființă cu o putere și un potențial infinite, limitată doar de părerea dumneavoastră despre propria persoană și despre lume.

Cele ce urmează vor însemna lucruri diferite pentru oameni diferiți. Pentru unii va fi o aventură plăcută într-o altă lume, iar pentru alții va fi o puternică trezire la realitate, o experiență care le va schimba viața.

Viața este trăită din interior și nimeni nu poate fi vreodată rănit de ceea ce pare să se întâmple la exterior. Puteți schimba circumstanțele, dacă doriți – pentru că singurul nostru scop în viață este să facem alegeri. Odată ce alegerea a fost făcută, întregul univers se pune în mișcare pentru a îndeplini ceea ce ați ales.

Așa că citiți în continuare cu o minte deschisă și lăsați-vă să vă puneți întrebări *vouă înșivă*. Cunoașteți deja multe dintre aceste adevăruri, dar poate că doar le-ați uitat. Haideti să ne amintim împreună care este natura adevărată a ființei noastre.

John Harricharan

*Când poți să mergi pe apă,
mai bine iei barca*

Capitolul 1

Era spre seară. Nu se întunecase de tot, lumina zilei încă își mai făcea simțită prezența. Toată lumea plecase de la birou și numai eu mai rămăsesem pentru a termina cele câteva sarcini care rămân de făcut la sfârșitul zilei. Nu îmi stă în fire să lucrez până târziu, dar astăzi lucrurile stăteau oarecum altfel. Pe lângă sentimentul de realizare, simțeam de asemenea frustrarea și dezamăgirea de a nu fi terminat tot ceea ce îmi dorisem să fac.

Biroul meu se afla la capătul clădirii, cu vedere spre parcare. Aceasta era goală, cu excepția micuței mele mașini care mă aștepta răbdătoare. De fiecare dată părea că mă așteaptă fără să se plângă, mereu aproape. „E timpul să plec“, mi-am spus. „Sunt deja în întârziere.“ Dacă aveam vreo consolare, aceasta era că la ora aceea nu mai era trafic.

Aruncând o privire pe fereastră în timp ce îmi luam diplomatul, am remarcat o mașină albastră la câteva spații depărtare de mașina mea. Avea capota ridicată și, din câte se părea, cineva încerca să repare ceva. Nu era ceva neobișnuit ca mașinile să eșueze la noi în parcare cu o problemă sau alta. Am coborât scările până la intrarea principală, am potrivit alarma de noapte și am ieșit din clădire.

Mașina albastră era încă acolo cu capota ridicată. În ideea de a vedea dacă aș putea fi de vreun ajutor, m-am apropiat cu atenție. Prin parbriz, în lumina slabă, am zărit un chip bărbos care îmi zâmbea. „Ce ți-a luat așa mult timp? Am crezut că poate te-ai răzgândit“, a spus el. Ce tupeu are tipul, m-am gândit. E un necunoscut și vrea să știe de ce mi-a luat așa mult timp! Lipsa de recunoștință mă deranjează foarte tare. Mi s-a părut totuși un pic ciudat faptul că părea să mă fi așteptat. Era însă mai mult ca sigur o presupunere prea puțin probabilă, așa că am alungat imediat gândul din minte.

Uitându-mă sub capotă, am strigat: „Încearcă din nou motorul!“ Așa a făcut, iar motorul a revenit imediat la viață și a continuat să meargă, torcând frumos, de parcă nu avusese niciodată nimic. Bărbosul a ieșit din mașină, a venit până în dreptul meu, mi-a întins mâna și a spus: „Bună! Mă bucur să te întâlnesc din nou pentru prima oară. Numele meu este Gideon.“

„Bună, domnule Gideon, mă bucur să te cunosc“, m-am bâlbâit eu, strângându-i mâna întinsă. „Mă numesc John.“

„Da, știu“, a spus el. Afirmația lui m-a luat prin surprindere. Nu-l mai văzusem pe acest om înainte. Purta blugi și o cămașă de flanelă, și părea să aibă între cincizeci și șaiszeci de ani. Nu era înalt. Avea un păr negru ca smoala, pieptănat cu atenție, cu o șuviță care îi cădea ușor peste sprânceana

dreaptă. Barba lui, care era la fel de neagră ca și părul, era bogată și îngrijită, însă ochii erau cea mai remarcabilă trăsătură a sa. Chiar și în lumina slabă a stâlpului de iluminat, ochii aceia ieșeau în evidență și puteai să îți dai seama că au trăit o legendă. Era atâta hotărâre în ochii aceia și, totuși, atâta bunătate în același timp. Deși am remarcat toate aceste lucruri într-o clipită, am continuat să mă holbez la el timp de câteva momente.

El a zâmbit. „Frumoasă vreme avem, nu?“ zise.

Am dat din cap indiferent. Nici că-mi păsa defel de vreme în momentul acela. „De unde știi cum mă cheamă?“ m-am repezit eu deodată.

„A, am ghicit. Mai toți au nume ca Jim, John, Ron sau Tom.“ Mi-a răspuns pe un ton degajat, dar era ceva în vocea lui care părea să sugereze că îmi cunoștea într-adevăr numele. Poate că era una dintre acele înscenări de care auzisem atât de des în ultima vreme. Poate că intenționa să-mi facă rău – să mă jefuiască sau ceva de genul ăsta. Am simțit un îndemn puternic să plec de acolo, cât mai departe de el, dar ochii aceia m-au ținut pe loc.

„Văd că ești alarmat – îngrijorat pentru siguranța ta“, spuse el, parcă ghicindu-mi gândurile. „Nu are de ce să-ți fie frică. Îți mulțumesc că m-ai ajutat cu mașina. Nu credeam că o să vină cineva la ora asta, dar uite că ești aici! În ziua de azi, oamenilor le este frică de orice, de ceilalți, de întuneric și da, chiar de ei înșiși. Ai recunoștința mea, John.“

M-am gândit că probabil mă mințea, pentru că nu făcusem mai nimic ca să-l ajut să pornească mașina. Din câte văzusem eu, motorul pornise chiar în secunda în care i-am spus să îl mai încerce o dată. „Oricum, cu plăcere“, i-am zis: „deși n-am făcut nimic.“

„Poate că o să ne mai întâlnim din nou în curând“, a spus el în timp ce mă îndreptam spre mașina mea.

„Poate“, am mormăit eu, gândindu-mă cât de puțin probabil era. Mi-a făcut cu mâna, iar eu m-am urcat în mașină și am ieșit din parcare.

Acum chiar se întunecase de-a binelea, iar soția și copiii mei se întrebau cu siguranță pe unde eram sau dacă avusesem cumva o problemă pe drum. Am parcurs traseul obișnuit spre casă, care nu îmi lua mai mult de cincisprezece minute, iar apoi am tras mașina în dreptul cutiei poștale de la capătul aleii noastre. Așa cum fac de obicei în fiecare zi, am luat scrisorile din cutie și am pornit cu mașina spre garaj. Aleea este lungă și șerpuită, iar în timp ce conduceam mi-a trecut prin cap să fac pregătirile necesare pentru a degaja zăpada la iarnă. Iarna era încă departe, dar cu toate astea, mintea mea oboșită se pregătea deja.

Am început să îmi pun întrebări în privința lui Gideon, însă mi-am alungat repede gândurile, socotind că făcusem o faptă bună pe ziua aceea și că probabil nu aveam să-l mai văd vreodată. Erau lucruri mai importante de făcut acum, precum luatul cinei, plimbatul câinelui și, în cele din urmă, aruncatul gunoiului. Cina și apoi plimbarea câinelui aveau să fie niște activități plăcute. „Rajah“, câinele meu din rasa Collie, este un animal prietenos, plin de viață și ne va prinde bine la amândoi să alergăm puțin.

Când am intrat în casă, cu scrisorile într-o mână și cu diplomatul în cealaltă, fiul meu, Jonathan, mă aștepta. Având doar trei ani, nu avea conceptul timpului și nu a fost prea surprins să mă vadă venind la ora aceea târzie. Punând deoparte scrisorile și diplomatul, l-am luat în brațe pe Jonathan și am intrat în bucătărie. Soția mea, Mardai, și fiica

mea Malika m-au întâmpinat călduros. Aroma de tocăniță de pui, care fierbea încet, m-a făcut să îmi dau seama cât de înfometat eram.

„Ce te-a reținut până la ora asta, John?” m-a întrebat Mardai, când ne-am așezat să luăm cina.

„Ei, nimic important. Am ajutat pe cineva să-și pornească mașina.” Odată cina terminată, m-am ocupat de treburile rămase, am ajutat-o pe Mardai să culce copiii și apoi am discutat despre câteva din întâmplările zilei cu ea. La finalul zilei, ne-am uitat la un scurt show TV și apoi am citit un pic. Îmi place foarte mult să citesc, dar parcă niciodată nu am timp îndeajuns. De obicei, citesc cel puțin cinci cărți în același timp, trecând de la una la alta până când le termin pe toate. În mod sigur nu e cel mai bun mod de a citi, dar numai așa reușesc să trec prin ele.

Ne-am hotărât să mergem la culcare și abia atunci am simțit oboseala acumulată pe timpul zilei. Reflectând asupra întâlnirii mele ciudate cu Gideon, am adormit.

Capitolul 2

Obișnuiesc să mă trezesc foarte devreme dimineața. Sunt unul dintre oamenii aceia ridicoli cărora le este aproape imposibil să doarmă până târziu. Fie că mă duc la culcare la opt seara sau la două dimineața, tot mă trezesc pe la ora cinci sau șase. Dimineața aceasta nu făcea nici ea excepție, așa că pe la șase și jumătate eram deja îmbrăcat și gata de plecare. Mi-am luat la revedere de la familie și am pornit cu mașina pe drumul scurt până la birou.

Era într-adevăr o dimineață care îți tăia respirația. Razele soarelui care pătrundeau prin geamurile mașinii îmi încălzeau toata ființa și îmi venea să cânt de bucurie. De fapt: „cântat“ nu este chiar termenul potrivit pentru a descrie sunetele pe care le scot, dar în mașină nu mă aude nimeni și există un anumit sentiment de siguranță pe care îl ai în intimitatea acelu

spațiu închis. Cu excepția acelor rare momente când un alt șofer oprește la semafor, se uită la mine cu o expresie întrebătoare și apoi pornește mai departe, nici măcar nu sunt conștient de calitatea felului în care cânt.

Am oprit în parcare, mai că așteptându-mă să zăresc mașina albastră din noaptea precedentă. Bineînțeles, nu era acolo. „Ce om ciudat“, mi-am spus. „Am senzația că îl cunosc sau că l-am mai văzut undeva. Poate pe la vreo conferință sau o convenție.“ Nu a trecut însă mult timp și m-am găsit apoi afundat în activitățile acelei zile.

Lucrurile nu mergeau prea bine cu afacerea mea. Împreună cu ceilalți colaboratori, inventasem și construisem un mecanism portabil, care servea fotografiilor și celor care foloseau imprimante. Era o mașinărie excelentă, capabilă de a recicla chimicale valoroase din soluțiile ce procesau reziduurile. Deși primiserăm o mulțime de complimente la adresa ei, vânzările nu creșteau la fel de repede pe cât ne așteptam și, după cum se știe, complimentele nu plătesc facturile. Dezvoltasem o echipă de management excelentă și eram în procesul de extindere. Și totuși, uneori mă simțeam atât de singur în ceea ce făceam.

Sunetul telefonului m-a trezit din visare. Era administratorul de la fabrica noastră, care mă suna să mă informeze că o întregă linie de producție trebuia să fie oprită imediat. „Fă tot ce poți! Vin și eu imediat“, e tot ce am putut să spun. Apoi un alt telefon. Vocea secretarei mi-a anunțat genul de apeluri pe care urma să le primesc toată ziua. „E domnul Abe Ludic“, spuse ea. „Vreți să-i spun că îl veți suna mai târziu?“

„Nu, vorbesc acum“, am răspuns eu.

Ea a trecut apelul pe linia mea și timp de cinci minute i-am explicat domnului Ludic de ce o factură rămăsese neplătită peste termen.

Telefoanele primite din pricina facturilor al căror termen de plată expirase, adunate cu situația financiară a companiei, erau de ajuns ca să îmi acapareze toată atenția. Recent, făcusem o cerere pentru un împrumut substanțial la o bancă locală, numai pentru ca funcționarul de la bancă să ne râdă în nas.

De fiecare dată când simt că mă deprim, am un truc pe care îl folosesc. Nu pare să fi dat greș vreodată. Mă opresc din tot ce fac și îmi spun: „Bine, John, din moment ce îți place să faci totul cum trebuie, ia următoarele zece sau cincisprezece minute și încearcă să devii cât de deprimat poți. Lasă-te copleșit de nefericire. Gândește-te la cât de rău merg lucrurile și cum toată lumea e împotriva ta. Nu uita să observi cum oamenii se dau peste cap ca să-ți facă viața mizerabilă. Gândește-te la cât de nenorocit ești. Acum, în clipa în care limba mică a ceasului ajunge la douăsprezece, începe!“ Când limba mică a ceasului ajunge la douăsprezece, încerc să mă deprim cât de mult pot. În câteva minute, mă trezesc râzând atât de tare de natura absurdă a gândurilor mele, încât depresia dispare.

Într-un fel sau altul, am reușit să rezist până la ora prânzului. Am pornit din nou linia de producție, iar domnul Ludic a fost de acord să mai aștepte o săptămână.

Mi se întâmplă foarte des să nu mănânc deloc de prânz. De fapt, aș putea să sar peste micul dejun și peste prânz fără ca lucrul acesta să mă deranjeze în vreun fel. Ziua de azi nu făcea excepție. Cu toate acestea, am simțit un impuls puternic de a pleca din birou pentru a face o plimbare înviorătoare.

Ar fi reconfortant să mai ies un pic din birou, mi-am zis în sinea mea.

Ajunsesem la câteva străzi depărtare, când m-am hotărât să mă întorc pe un alt drum, care trecea pe lângă un restaurant mic și drăguț. Dimineața fusese atât de solicitantă, încât plimbarea mea a fost mai lungă ca de obicei. Pe când dădeam colțul străzii, am avut un sentiment puternic că uitasem de o întâlnire. Mi se mai întâmplase să uit de unele întâlniri așa că, în loc să mă întorc la birou, m-am gândit să folosesc telefonul cu plată din restaurant ca să sun la birou și să verific dacă aveam sau nu o întâlnire.

M-am îndreptat repede către restaurant, am deschis ușa și am intrat, căutând un telefon. Deși restaurantul gema de clienți care luau masa de prânz, am zărit un telefon în partea cealaltă a încăperii, am ajuns la el și am format numărul biroului. Am întrebat dacă aveam cumva o întâlnire în după-amiaza aceea și am fost asigurat că nu aveam. Am respirat ușurat, dar nu puteam scăpa de senzația ciudată și persistentă că trebuia să mă întâlnesc cu cineva. Din moment ce mă aflam deja în restaurant, m-am hotărât să iau un prânz rapid.

M-am adresat chelneriței, care s-a uitat la mine, a zâmbit dulce și mi-a spus: „Vă rog să mă urmați, domnule H.!” În timp ce o urmam până la capătul celălalt al restaurantului, m-am gândit cât de flatant era că mă recunoscuse. Locuiesc într-un orașel din nord-estul Americii, iar orașul în care lucrez e și mai mic. Mai toți oamenii se cunosc între ei. Chelnerița m-a condus la o masă din colțul încăperii, lângă fereastră. I-am mulțumit și până să mă așez bine, ea îmi spuse: „Persoana cu care trebuie să vă întâlniți va ajunge imediat.”

„Persoana cu care trebuie să mă întâlnesc?” am întrebat. Eram surprins pentru că nimeni, nici măcar eu, nu știa că

aveam să mă opresc la acest restaurant. Văzând că sunt surprins, ea se uită în jur și spuse: „A, uite că a sosit. Poftă bună!“

Cu pași mari, se îndrepta spre masa mea Gideon. Ignorându-mi privirea întrebătoare, se așază și îmi spuse zâmbind: „Ce zi frumoasă!“

„E într-adevăr frumoasă. Dar ce cauți aici?“ l-am întrebat eu, nu în mod nepoliticos, ci cu surprindere.

„Sper că nu te deranjează că te însoțesc.“

„Bineînțeles că nu. Dar chiar nu credeam că o să te văd din nou așa de curând“. Eram un pic confuz. Mai întâi incidentul din parcare, apoi imboldul ciudat de a trece pe lângă restaurant, urmate de decizia mea de a lua prânzul și, în sfârșit, întâlnirea cu Gideon. „Ai avut rezervare sau ai intenționat să iei prânzul aici?“

„Da, am făcut rezervări pentru amândoi.“

„Cum ai știut că o să fiu aici? Nici măcar eu n-am știut.“

„Am avut o presimțire. Și tu ai presimțiri câteodată, nu? Sună telefonul și știi cine e la capătul celălalt. Te gândești la cineva despre care n-ai mai auzit nimic de ani de zile și apoi primești o scrisoare de la acea persoană. Pur și simplu am avut o bănuială că vei fi aici și am urmat-o.“

„Chiar mă gândeam la tine. Mă întrebam dacă o să-l mai văd vreodată pe tipul acela cu barbă a cărui mașină s-a stricat în parcare noastră. Apropo, s-a rezolvat problema? Merge bine acum?“

„Merge mai bine ca oricând.“ Ochii lui păreau și mai pătrunzători decât la ultima noastră întâlnire. Parcă cercetau adâncurile minții mele, făcându-mă să simt că nu pot să îi ascund nimic. „Nu credeam că o să ajungi nici de data asta,“ continuă el, parcă vorbind cu sine însuși.